

Jak Bůh napравuje tenhle svět

j+s 11. 4. 2021

Je dobrým zvykem křesťanské církve přát na začátku bohoslužeb to nejlepší, co jen lze, tak tedy: Ať je s vámi (nejen teď, ale pořád) milost Boha Otce, Syna a Ducha svatého, v jehož jménu jsme se zde sešli.

A ještě pár vět z Bible, které dnešní bohoslužby otevrou:

O Hospodinově milosrdenství chci zpívat věčně, v známost uvádět tvou věrnost po všechna pokolení. Kdo by se mohl Hospodinu rovnat? Ty jsi, Hospodine, nepřemožitelný, vždyť tvá věrnost tě provází všudy.

🎵 34,1-6

Vyznáváme víru v Boha, který nám dal k životu tenhle svět a má nás rád; ani smrt ho v tom nezastavila a on je pořád nablízku svým slovem a svou láskou. A tak si teď dopřejme čas pro modlitbu.

Pane Bože, my jsme dnes zase přišli do kostela, protože je neděle. A neděli máme od toho, abychom se na chvíli zastavili a dopřáli si čas na přemýšlení.

Třeba o tom, co se nám moc nepovedlo: možná že byl kvůli nám zase někdo smutný a možná dokonce nešťastný. To je nám líto.

A taky o tom přemýšlíme, co jsme zažili dobrého: jak krásný je svět, ve kterém žijeme, když jsou v něm lidi, které máme rádi a cítíme se s nimi bezpečně a hezky. Za to děkujeme.

My jsme si ty své starosti a bolesti i ty hezké zážitky přinesli s sebou sem do kostela (nosíme je s sebou pořád, protože to jinak ani nejde). Chceme se o ně podělit, protože věříme, že to, co je pro nás těžké, neseš spolu s námi. Děkujeme za to, že to tak děláš. Děkujeme, že nás máš rád. A prosíme tě o odpuštění zlého a o požehnání. Amen.

Lk 24,13-36

🎵 622

Lk 24,45-48 Tehdy jim otevřel mysl, aby rozuměli Písmu. Řekl jim: „Tak je psáno: Kristus bude trpět a třetího dne vstane z mrtvých; v jeho jménu se bude zvěstovat pokání na odpuštění hříchů všem národům, počínajíc Jeruzalémem. Vy jste toho svědky.

I viděl Bůh, že to bylo dobré, píše se opakovaně ve vyprávění o tom, jak Bůh tvořil svět. A že když tam přidal i člověka, viděl, že je to celé dokonce velmi dobré. Lidi si to pak v Bibli četli a odvodili si, že svět nemá chybu. Což tam takhle napsáno není, je tam trochu něco jiného: chybu nemá to, co stvořil Bůh, ale nedá se to říct o všem, co kde vidíte a co se děje a jací jsme. To má naopak vad na kráse až neúnosně a taky si na to lidi stýskají. Jak se to mohlo stát? Kde se tu to zlo vůbec vzalo? Že by nějaký pekelník zasel do obilí plevel, aby to všechno zkazil? Kdoví jak to bylo, ale svět je prostě porouchaný a nemáme to kde reklamovat. I lidská srdce jsou samý plevel a pijavice a nikdo neví, co s tím.

I viděl Bůh, že je to sice velmi dobré, jenže se to pokazilo a nikdo to neumí spravit, a tak se rozhodl, že to spraví sám. Mnohokrát kvůli té opravě pozval lidi ke spolupráci. Dokladů je o tom v Bibli spousta. Upozorňovaly na to staré příběhy („Neklaňte se zlatým telatům a neskočte na špek mluvkům, kteří vám slibují, že je udělají ještě zlatější“); upozorňovaly na to staré písničky („Síla má a písnička má jest Hospodin, to on je můj vysvoboditel“); upozorňovali na to staří proroci („Přestaňte bloudit a navraťte se k Hospodinu“), ale všechno marné, s tím plevelem v srdcích to moc nehnulo. V každé době se našel někdo, koho napadlo, jestli by to nechtělo přitvrdit, něco na způsob pesticidů, aby se s tím lidským plevelem zatočilo – jenže tím nevyhnutelně přiotrávíte i všechny kolem na kolik generací. Každé století to zažilo, i v tom našem narazíte na nápady, jak učinit svět lepším tak, že nějakou partu lidí nebo rovnou část lidstva přidusíte – jenže lidi nejsou plevel, lidi mají plevel v srdci a to je velký rozdíl.

Boží spravování pokaženého světa zkrátka začalo už dávno, Bůh přizval lidi ke spolupráci, ale moc to nefungovalo. Buď že zrovna provozovali nějaké pekelné nápady nebo to tu sice chtěli napravit, ale po svém a Bůh by jim jen překázel, anebo už na to rezignovali a ztratili zájem. Tak je to v dějinách pořád a Bible to vyjadřuje dost děsným příběhem, jak se Boha lidi rovnou pokusili zbavit (stalo se na Velký pátek): že by si ho ponechali na vývěsním štítu nebo na nějaké fangli („Bůh je s námi“ nebo tak něco), ale aby se jim už tolik nepletl do života a do všeho jim nemluvil. Tělo položili do hrobu, jeho příznivci to tam ozdobili svými nadějemi, jako se dávají kytky kolem rakve, a poslední

sbohem. Pozorovatel by řekl, že tím ty Boží pokusy o nápravu skončily, jenže ono to naopak znamená, že skončila ta lidská výpomoc a Bůh to řeší sám. Zavřete-li milosrdenství nebo lásku do klece, aby neotravovaly, nezůstanou tam. Ježíšovi blízcí odnesli své naděje do hrobu, ale on byl záhy prázdný a ty naděje jsou někde jinde a jsou nějaké jiné. Ale jaké a kde?

Dva z učedníků se vypravili do jakési vesnice, co se tam jde tři hodiny. Jak tak šli, přidal se k nim kdosi třetí a o čem prý si to povídají. Tak mu to řekli: že o Ježíšovi a o svých nadějích, co je dali do hrobu, ale pak je tam nenašli, a on jim na to řekl, že by měli víc číst Bibli. Tam se přece píše, že svět neměl chybu, jenže se zkalil, a tak že Bůh pošle svého vyslance, aby ho vyléčil. A taky se tam píše, že o to lidi nestojí, takže toho vyslance pošlou do hrobu. Ale co by Bůh v tom hrobu dělal? Není tam a vaše naděje z něj vzal taky s sebou ven, takže v této věci se smrti a hrobu neračte bát, protože na tyhle vaše nepřátele má Bůh síly dost a vaše naděje má u sebe.

Bylo jim v jeho přítomnosti moc dobře, cítili Boží slitování nad bázlivou duší a nad slabým tělem, prožívali to jako pozvání na hostinu a zase se v nich probudily důvěra a naděje. Tak ho pozvali na večeři, ale brzy zjistili, že hostitelem je spíš on než oni (a tak je to v církvi pořád). Došlo jim, že se setkali se samotným Ježíšem, a taky už jim začalo docházet, jak to Bůh míní s tou nápravou světa – žádná mravní čistka a věroučná genocida, ale láskyplné přijetí provinilých, pozvánka pro nezasloužilé a k tomu nabídkový list, jak přijmout a prožívat vděčnost.

Tak s tím šli mezi lidi a ti se jich ptali, když Bůh není k nalezení v hrobě, kde tedy je? No kde by: mezi lidmi je. Přišel mezi dobré i zlé, mezi ustarané i spokojené, mezi nemocné i zdravé, smutné i veselé. Nenabídl lidem mravní čistku ani věroučnou genocidu, nýbrž blízkost Božího království, Boží milosrdný soud a otevřenou náruč. Nikdo na něj nemá patent, nemůžeme si ho pro sebe rezervovat ani koupit. Ale je s vámi, když jste – v jeho jménu – s druhými lidmi. To je pak uprostřed nás.

Dávní první učedníci asi někde nějaké hroby mají nebo měli. Ale Bůh si od té doby místo nich vybral jiné. Teď je zrovna řada na vás – abyste šli mezi lidi a vyprávěli jim o Boží lásce a o odpuštění a abyste jim vyřídili, že na Velikonoce dostaly smrt a peklo náhubek. A že na nás Bůh

nezapomíná, ani kdyby nás neštěstí obklíčilo ze všech stran – tak abyste se ničeho a nikoho nebáli. A to už je důvod k pořádné radosti ze života.

♪ 343,1.7.8

Pane Ježíši, náš nejvyšší králi, děkujeme ti, že jsi přišel na tento svět. Že jsi přišel kvůli nám. Abychom se učili žít v lásce, pokoji a pokoře. Děkujeme za nečekanou naději, se kterou přicházíš, když prožíváme těžké chvíle. Prosíme za všechny, kdo se ztrácejí, kdo si nevědí rady, kdo jsou malomyslní nebo zoufalí. Naučil jsi nás, jak se v modlitbě obracet k Bohu a jak prosit – a my se teď společně modlíme: Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno tvé. Přijď království tvé. Buď vůle tvá, jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť tvé je království i moc i sláva, navěky. Amen.

Neodcházíme odsud s prázdnou a před Bohem jsme nevyšli na prázdno. Proto smíme ve víře přijmout Boží požehnání:

Kristus Ježíš, který zemřel a který byl vzkříšen, je na pravici Boží a přimlouvá se za nás!

Je-li s vámi Bůh, kdo by vás od něj dokázal odehnat? Nějaký neúspěch? Lidské sobectví? Koronavirus? Hanebná vrchnost? Obavy z budoucnosti? Nouze nebo naopak bohatství a přemíra štěstí? Ale vždyť ani lákadla ani trápení ani nic jiného přece není silnější než Bůh. A chce-li Bůh být s vámi, kdo mu vás vezme? Nikdo a nic v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Kéž vám tahle slova znějí v uších cestou domů a kéž vás provázejí a hřejí v srdci, kamkoli vám v životě bude dáno jít:

Od Boží lásky v Kristu nás nic a nikdo neodloučí. Amen.

♪ 347,5.8